

Inhoud

Nou en? 7

Niet uitstappen! 15

Naar huis? 29

Naar zee 39

Op de klippen 47

Bert en Ernie 55

Naar de politie 63

Zeg maar tegen de juf dat ik wat later kom 71

Domme schapen 81

Knul 89

Bert komt zo terug 97

Schaapjes tellen 105

Stekel 113

Stomme Bert 123

Loes en Mo 131

Jongetje vermist 141

Twee agenten 151

Oorevwaar! 159

Nou en?

Sander is een erg lief kind, daar is iedereen het over eens. Zijn opa en oma vinden hem een schat, de juf op school zou willen dat alle kinderen in de klas zo waren en de ouders van andere kinderen zeggen vaak tegen Sanders vader en moeder: 'Jullie boffen maar met zo'n gehoorzaam kind.'

Dan kijken zijn ouders elkaar aan en zeggen: 'Boffen, boffen? Wij zouden het geen boffen willen noemen. Het is een kwestie van opvoeding. Ritme en regelmaat. Duidelijkheid en discipline. En vooral consequent zijn: zeggen wat je doet en doen wat je zegt. Wat er ook gebeurt en hoe moeilijk het soms ook is.'

De andere vaders en moeders knikken beleefd als ze al die moeilijke woorden horen. Consequent en discipline. Het klinkt goed, dat wel. Maar hoe doe je zo iets? En wat heeft het met lief zijn te maken?

Sander zelf weet dat ook niet. Hij doet gewoon wat zijn vader en moeder zeggen. Altijd, zonder zeuren. Hij weet niet eens wat dat is: zeuren.

'Sander, eet je bord eens leeg, lieverd. Anders krijg je geen ijsje toe.'

En Sander eet braaf zijn bord leeg.

‘Sander, niet voetballen in de tuin, anders krijgen we ruzie met de burenen.’

En Sander ruimt zijn bal op.

‘Sander, niet op het randje van het zwembad lopen, anders val je in het water.’

En Sander doet braaf een stapje opzij.

Hij weet niet waarom, hij doet het gewoon. Vanzelf, zonder erbij na te denken.

Maar op de een na laatste dag van de vakantie verandert dat. Dat komt doordat Patrick in het water valt. Patrick is een jongetje van de camping. Zijn tent staat een eindje verderop en hij kan niet zwemmen. Hij mag dus niet alleen naar het zwembad. En hij mag al helemaal niet op het randje lopen zonder dat iemand hem bij de hand houdt. Maar hij doet het toch.

Sander ziet hem gaan.

‘Niet op het randje lopen, anders val je in het water,’ zegt hij vlug. ‘Anders...’

Maar Patrick luistert niet. Plons, daar gaat hij. Helemaal kopje-onder.

Gelukkig is het warm die dag. Er zijn veel mensen bij het zwembad. Een dikke meneer met een kaal hoofd springt met kleren en al het water in. Hij spartelt een tijdje rond en komt weer boven met Patrick in zijn armen. Een sterke mevrouw die op de kant staat, pakt hem aan en houdt hem op zijn kop, zodat al het water dat hij binnen heeft gekregen weer naar buiten kan lopen.

‘Grrrmffgrrpf!’ proest Patrick.

Dan begint hij te huilen. Hij huilt zo hard dat zijn vader en moeder, die bij de tent zitten, het horen en verschrikt naar het zwembad komen rennen.

‘Lieverd!’ roepen ze uit. ‘Wat is er gebeurd?’

Ze wikkelen hem in een zachte, rode handdoek die ze van een

aardige mevrouw krijgen, wiegen hem heen en weer in hun armen en fluisteren lieve woordjes in zijn oor.

Dan trekken ze hem zijn natte kleren uit, wrijven hem droog, doen hem zijn badjas aan en nemen hem mee naar het winkeltje. Daar krijgt hij een ijsje, twee knaloranje vliedertjes voor om zijn armen en een gifgroene zwemband in de vorm van een schildpad. Net zo'n zwemband als Sander ook graag wil hebben, maar waar hij volgens zijn vader en moeder al veel te groot voor is.

Die avond in de tent kan Sander niet slapen. Hij denkt aan Patrick en aan de schildpadzwemband. In zijn hoofd zegt mama's stem: 'Niet op het randje van het zwembad, Sander, anders...'

Sander denkt na. Anders wat eigenlijk?

'Anders val je in het water.'

'Nou en?' zegt een onbekende stem in Sanders hoofd. 'Je kunt toch zeker zwemmen?'

'En dan verdrink je misschien,' gaat mama's stem verder.

'Je verdrinkt niet,' zegt de onbekende stem, 'je hebt twee diploma's. Maar voor je de kans hebt gekregen om te laten zien dat je kunt zwemmen, is er al iemand met kleren en al in het water gesprongen om je te redden.'

Sander denkt na.

'En dan?' vraagt hij.

'Dan word je gered en dan krijg je een groene schildpadzwemband.'

'Zo eentje als ik al heel lang heel graag wil hebben?'

'Ja.'

'Dus?'

Geen antwoord. De stem is weg.

Dus moet ik juist wel op het randje van het zwembad gaan lopen, denkt Sander.

Dan draait hij zich op zijn zij, doet zijn ogen dicht en valt in slaap.

Ze ontbijten vroeg de volgende morgen. De vakantie is voorbij. Na het eten gaan papa en mama de tent afbreken en de auto inpakken.

‘Drink je melk op, Sander,’ zegt papa. ‘Anders krijg je geen croissantje.’

Sander drinkt zijn melk op en papa legt een goudbruin croissantje op zijn bord.

Ik hoef eigenlijk helemaal geen croissantje, denkt Sander opeens.

Maar hij eet het toch op, want anders mag hij niet opstaan van tafel.

En niet gaan voetballen met Ferry.

En geen koekje bij de limonade.

‘Nou en?’ zegt een stem. Het is de stem van gisteravond.

Sander peutert aan zijn croissantje. Ferry is eigenlijk helemaal niet zo aardig, en of hij straks trek heeft in een koekje weet hij nu nog niet.

‘Nou dan.’

Oké, denkt Sander, de volgende keer doe ik het anders. Dan drink ik mijn melk niet op, behalve als ik dorst heb of heel veel zin in een croissantje.

Vanaf dat moment let Sander heel goed op. Steeds als papa iets zegt waar ‘anders’ achteraan komt, wacht hij met antwoord geven tot hij de stem in zijn hoofd hoort.

De eerste keer is in een wegrestaurant, waar ze iets drinken.

‘Sander, niet lopen met die limonade, anders ga je knoeien.’

‘Nou en?’ zegt de stem in Sanders hoofd en Sander loopt door. Maar hij knoeit niet. Hij kan best met limonade lopen zonder te knoeien.

'Hé,' zegt papa, 'wat krijgen we nou?'

'Hij heeft het zeker niet gehoord,' sust mama.

De tweede keer is op een parkeerplaats waar ze broodjes eten.

Er zijn ook chocoladecakejes.

'Eerst een broodje met kaas,' zegt mama, 'anders krijg je geen cakeje.'

'Nou en?' zegt de stem.

'Ik wil geen broodje,' probeert Sander. 'Ik wil alleen een cakeje.'

'Geen sprake van,' zegt mama. 'Je moet gezonde dingen eten, anders word je ziek.'

'Nou en?' roept Sander en hij rent naar het speeltuintje om te gaan schommelen.

Zijn ouders kijken elkaar verbaasd aan. Wat is er met Sander aan de hand? Waarom doet hij niet gewoon wat ze zeggen?

'Niet toegeven,' zegt zijn vader. 'Vooral niet toegeven. Consequent zijn is het enige wat helpt.'

Dus Sander eet niets. Geen broodje en geen cakeje. Maar het geeft niet. Hij is toch misselijk van het schommelen.

De laatste keer is bij een benzinstation.

'Kijk,' roept Sander, 'een springkussen. Mag ik daar even op?'

'Tien minuten, langer niet.'

Precies tien minuten later roept mama: 'Schoenen aantrekken, Sander, we gaan. Anders zijn we veel te laat thuis vanavond.'

'Nou en?' roept Sander terug en hij springt gewoon door.

'Sander,' zegt mama streng, 'trek je schoenen aan en stap in de auto, anders rijden we weg zonder jou.'

'Heel even nog!'

'Sander!' roept mama ongeduldig. 'Ik wil dat je nú komt!'

'Consequent zijn,' houdt papa vol. 'Niet toegeven. Zeggen wat je doet en doen wat je zegt, dat is de enige manier, geloof me. Stap in, we gaan.'

Sander doet of hij niets hoort. Hij springt nog drie keer van de ene kant van het kussen naar de andere en terug.

Dan laat hij zich naar de rand rollen, zoekt zijn schoenen en wil in de auto stappen. Maar de auto staat er niet meer. Niet naast het springkussen, niet bij het benzinstation en ook niet op de parkeerplaats van het restaurant. De auto is weg. Papa en mama zijn vertrokken. Zonder hem.

